

szükségem annyira segítségre itthon sem, és úgy szabadabban élhetnék, nem lennék ennyire korlátozva. Általában autóval közlekedünk, de mostanában előfordult, hogy busszal indultunk el. Én egyébként szeretek buszozni, mert ritkán van rá módomb, de sajnos a rámpa a buszokon elég rossz, bonyolult megoldás, ezt a felszállás és leszállás részét az utazásnak nem szeretem, mert elég stresszes.

A Legerősebb szó címen Erdős Virág ajánlásával jelent meg nemrégiben első mesekönyve. Ké-szül-e majd újabb is?

Ez a most megjelent kötet tizennégy mesét tartalmaz, amelyeket úgy próbáltam összeválogatni, hogy minden korosztály találjon benne neki tetsző történetet. Van benne például olyan mese is, amelyet valaki ötvenedik születésnapjára rendeltek. Olyan ember számára kérték, akinek már mindegy megvan, bejárta az egész világot, de nem tudták az ismerősei, hogy mit adjanak neki. Mese még nem szólt róla, de most már van neki ilyenje is. Egyébként azóta már ez a korrekord is megdőlt, mert rendeltek tőlem mesét hetvenéves embernek is. Ez a történet a honlapomon is elolvasható. Természetesen készül újabb könyv is, és nemcsak azért, mert rengeteg mesém van, amit ki lehetne adni, hanem azért, mert vannak új terveim. Számomra nagyon fontos a felelősségteljes állattartás, amivel szerintem gyermekkorban kell elkezdni foglalkozni. Egy ilyen jellegű mesekönyv hasznos lehet, s mivel a szülők olvassák fel a gyerekeknek, így számukra is tanulságos. Olyan mesekönyvet is szeretnék, amely bemutatja Magyarországot, annak tájait, néphagyományait. Szerintem ugyanis hazánk a legszebb, amelyet meg kell mutatni a gyerekeknek is, és ezt meséken keresztül nagyon jól meg lehet tenni.

ERŐT MERÍTENI

Mit kell tudni ahhoz, hogy valakiről vagy valakinek jó mesét lehessen írni?

Jellemzést szoktam kérni a személyről, de van, aki nagyon egyszerűen elintézi ezt, és kevés

információt nyújt. Ez nekem nem probléma, volt már ilyen, s az egyik leghosszabb mesém is ilyen kevés adatból született. Fényképet is szoktam kérni, ami számomra nagyon fontos, mert szeretem látni, hogy kiről írok. A képből elég sok mindent meglátok. Ebből időnként vicces helyzetek is keletkeznek, amikor olyat írok a történetbe, amiről nem beszéltek, én mégis valahogy ráéreztem. Az egyik legszebb élményem, hogy volt egy gyerek, aki nem szerette a meséket, a szülei mégis megkértek engem, hátha az érdekli majd, amit írok neki. Hajlandó is volt végighallgatni, és azóta nyitott a többi mesére is. A második neki szóló mesét folytatásosra készítettem el olyan módon, hogy a végére odaírtam, hogy ha Attila akarja, akkor folytatom. Attila akarta.

Mi lett a mozgássérült Benedekkel és azokkal, akiknek évekként elelőtt meséket írt? Tud róluk valamit?

Az ő meséje öt évvel ezelőtt született. Néha szoktam látni, mert az anyukája és ő is ismerősöm a Facebookon. Látom, hogy viszik időnként kezelésre, és nagyon szépen tud állni, és sokkal jobban jár. Amennyire tudom, nyomom követem a sorsát, de már nem kisfiú, 14 éves lehet. Más ilyen mesehős is volt, aki mozgássérült. Például Gergő, a bölcs, akinek harmincadik születésnapjára rendelt mesét a felesége. Olyan is volt, hogy egy mozgássérült gyerek anyukájának rendelt mesét az apuka, hogy erőt merítsen a továbbiakhoz a meséből.

Segít a mese? Erőt ad?

Abszolút. Nekem is segít. A mese mindenkinek jó.

A rock and roll és a mese tehát így együtt örök...?

Számomra nagyon fontos dolgok ezek, a rockzene és a heavy metal. Mindkettőt gyerekkorom óta szeretem, és meghatározók, hiszen nincs is olyan nap, hogy ne hallgatnék ilyen zenét, amitől nagyon jól fel tudok tölteni. A mese pedig talán érthető, hogy miért fontos az életben.

BODZAY ZOLTÁN

KONCZ ERIKA: A CÍMLAPSZTÁR

Szivárvány Lajos nyugalmazott pszichiáter 75 éves kora ellenére kiváló egészségnek örvend. Minden reggel sétál, emellett kedden és csütörtökön asztaliteniszezik is.

Egy borongós októberi reggelen éppen hazafelé tartott, amikor észrevett egy gazdátlan nyugágyat, ami szokatlan hangot hallatott. Mivel nem sietett, gondolta, megnézi közelebbről.

ILLUSZTRÁCIÓK: KONCZ TÍMEA

– Örülök, hogy idejöttél. Eddig vagy észre se vettek, vagy egy megvető pillantás után továbbmentek – mondta a nyugágy.

– Szerencsére nem vagyunk egyformák. Segíthetek valamiben?

– Ami azt illeti, igen. Teljesen átfagytam, és csupa sár vagyok, ráadásul szerintem meg is fáztam. Már legalább tizenkettőt tüszentettem. Ilyen az, ha folyton bőrig ázik az ember, csak mert elfelejtik bevinni.

– Várjunk csak, téged ismerlek!

– Nagyon régóta itt vagyok már, biztos többször is láttál, csak nem volt időd közelebb jönni.

– Nem erről van szó. Máshonnan vagy ismerős. Már tudom is, hol láttalak!

– Tényleg? Hol?

– Az Óbudai Anziks címlapján!

– Az egy újság?

– Jóval több annál. Óbuda kulturális magazinja. Van benne irodalom, zene, képzőművészet, sőt még sport is.

– Jól hangzik. Alig várom, hogy láthassak egy példányt – még ha az már nincs is meg, aminek a címlapján szerepelek.

– Biztos vagyok benne, hogy megvan. Az Óbudai Anziks nem olyan, hogy egyszer elolvad, aztán el is felejtetted. Annyi érdekesség van benne, hogy mindig talál rá okot az ember, hogy a kezébe vegye. Mi az összes számot megőriztük.

– Most már tényleg izgatott vagyok! Messze laksz?

– Nem. Tíz perc séta csupán, ám mielőtt hazamegyünk, veszünk két sajtos-tejfölös lángost elvitelre.

– Kettőt is meg tudsz enni?

– Dehogyan! Az egyik Jadvigáé. Ő az én drága feleségem. Már 50 éve vagyunk házasok, és minden hétfőn együtt lángosozunk. Ez afféle hagyomány.

– Ó, de romantikus!

– Megérdemli. Nagyon jó feleség, ezért mindenből a legjobb jár neki. Kedvelni fogod, meglátod!

A nyugágy egy percig sem kételkedett. Már akkor biztos volt benne, hogy jó napja lesz, amikor Lajos odament hozzá.

– Itt is vagyunk. Ha nem bánod, majd az előszobában teszek le, mert elég sáros vagy.

– Persze, ez érthető. Tudom, hogy rám férne egy kiadós fürdés, de már annak is örülök, hogy fedett, meleg helyen leszek.

Mivel Szivárvány Lajos egy úriember, már az előszobában levette a cipőjét, ezután kedvesen üdvözölte a feleségét.

– Szervusz, Drágám, megjöttem!

– Szia! A nappaliban vagyok. Hoztál lángost?

– Igen, de még várni kell veled, mert forró. Addig ismerkedj meg a vendégünkkel!

– Ki az?

– Az előszobában van.

Jadviga nem akart rákérdezni, miért az előszobában kell fogadni a vendéget, ezért inkább kiment, hogy megnézzze, ki az.

– Jó napot, Asszonyom! Sajnálom, hogy ilyen körülmények között találkozunk. Általában jobban festek, csak mostanában sokszor eláztam. Azt hiszem, meg is fáztam egy kicsit.

Mindenki más elcsodálkozott volna egy rozoga, ám annál tisztelettudóbb, beszélő nyugágy láttán, ám Jadviga a férjével töltött 50 év alatt megtanulta, hogy minden lehetséges, ezért a világ legtermészetesebb módján üdvözölte a kissé viharvert jövevényt.

– Jó napot! Máris készítek egy kellemes fürdőt, attól átmelegszik.

– Igazán kedves, köszönöm.

– Szóra sem érdemes. Amíg ön fürdik, mi elfogyasztjuk a reggelinket, aztán beszélgetünk.

A nyugágy nem mert szólni, hogy azt szereti, ha sok hab van a fürdővízben, nehogy hálátlanak tűnjön, ezért amikor meglátta, hogy ennek ellenére pont olyan, amilyenre vágyott, teljesen érzékenyült. Még az is eszébe jutott, milyen szívesen lenne Szivárvány Lajosék nyugágya, mert ők biztos nem felejtenek ott seholy, nemhogy a Duna-parton, kiszolgáltatva az időjárás viszonyosságainak.

Körülbelül 15 perc kádban ábrándozás után megszártkozott, aztán tisztán és illatosan bement a nappaliba. Lajos és Jadviga már várták.

– Hát itt vagy? Csak úgy ragyogsz! – dicsérte meg Lajos.

– Köszönöm, sokkal jobban is érzem magam – mondta meghatottan a nyugágy.

– Képzeld, közben megtaláltuk azt a bizonyos címlapfotót rólad! Jadviga emlékezett rá, hogy az Óbudai Anziks 1. számának címlapján 2015 nyarán szerepelt egy nyugágy – vagyis te! Nézd csak! – mosolygott Lajos.

– De gyönyörű! – ámult a nyugágy.

– Még szép, hisz ilyen egy címlapsztár! – mondta kedvesen Jadviga.

A nyugágy már nem gondolkodott a holnapon, mert tudta, ahol eső nincs, ott szivárvány sincs. ■

A LUPPA HAJÓSA, AVAGY A PARTRA VETETT RÉVÉSZ

ÍGY SZÜLETETT A SZOMJAS EBIHAL ÉS EGYÉB TÖRTÉNETEK

Tugyi László kamaszkora óta a Duna szerelmese. Hivatásos hajósként hosszában és széltében is bejárta kedvenc folyóját; a MAHART fedélzetmesterként sokszor eljutott a Fekete-tengerig, később révészként szállította az utasokat legnagyobb folyóink legszebb vízi átkelőin. A festői Luppa-szigetre járó kishajó ma is az ő tulajdona.

FOTÓK: SZÁSZ MARCELL